

MARIJIN

Nevtepenopoprijeta

Pobožen mesečen list. Prihaja na spomin pětidesetletnice l. 1904. dec. 8. obhajane, ka je za versko resnico razglašeno Marijino nevtepeno poprijetje. Vrejuje ga z dovoljenjom višje cerkvene oblasti, štero je dano od vč. Vikarijata

LIST

Devica Marija.

v D. Lendavi pod št. P. H. 48/1920. Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje. Cena dobrovoljna podpora. Više štirijezero svetih meš rosi milosti na naročnike.

Srce Jezušovo se ne spremenilo.

Srca se spremenjavajo v prsih. Tisto, štero se nam je pred par leti — včasi tjedni na stečaj odpiralo, štero nam je prisegalo do groba vernost nas zapusti, te, gda bi je najbolje potrebūvali, te gda na to najbolje ne mislimo. Takša so človeča srca. Vejkica, penica, zrnce peska ali falaček pera, papira so, štere najmenjši pihlaj vetra raznese. Na štere smo se najbolje zanašali, neso naši. Po šterih smo noč no dēn hrepeneli, so v rendi naših sovražnikov. O kak britko nas peče to! Kak tužno, je zavolo toga naše srce. Pa ne je prav to. Mi smo za blodili, gda smo vse svoje vūpanje na človeka zidali. Bog

nam pravi v svojem sv. pismi: *Prekleti je človek, šteri se na človeka zavūpa*. (Jer, XVII. 5.) Zablodili smo. Je edno Srce, štero se nikdar ne spremeni, štero nas vsikdar neskončno ljūbi i to je Jezušovo srce. Toga srca nesmo iskali. Pa tam je bilo v oltari noč no den za nas. Čakalo nas je. Zakaj nesmo šli k njemi, da bi se na njem razjokali? — V činimo to té mesec, šteri je tomi Srci na čast posvečen. Vsaki den se obrnimo na to Srcē. Vsaki dēn! Ne pozabimo reči sv. Pisma: *Jezus Kristus je ravno tisti včera, dnes i vekomaj*. (Heb. XIII. 8.)

Marijino nasledūvanje.

Prijaznost je lepa človeča jakost.

Drago moje dete — tak pravi Marija — jako se vkaniš, či misliš, ka je prijaznost ali lūdnost brezpomembna pa odvišna jakost. Ravno naopak je istina; ta lepa lastnost je jako pripravna za to, ka ti spravi dobro ime.

Življenjē zahtevle, ka moreš med drūgimi živeti pa z drūgimi vkūp opravlati posle. To moreš včiniti, štokoli si, pa gdekoli si, zato ka vsepovsedi najdeš lūdi, s šterimi, či ravno kratek čas, moreš občūvati.

Človek je rad v takšoj tovaršiji, štero znači lepo obnašanje, pa v šteroj se lūdje lepo priateljsko pogovarjajo.

Kelkokolikrat me je što obiskao, ka je meo kakši posel, sam jaz bila prti njemi vsigdar pri-

jazna pa lūdna, pa sam se nej ogibala lūdi.

Vsi tisti, s šterimi sam se v guč vzela, so bili veseli, zato ka so se njim moje lepe reči jako dopadale, kak či bi njim ponūdila najslajši med.

Z prijaznoga pa lūdnoga obraza so spoznali mojo dūšo, so spoznali njeno dobrotivnost, pa so ravno z toga sklepali tūdi, ka mam dobro srce. Vsaki se je z veseljom ločo od mene pa je miren šo dale.

Či sam komi nej mogla pomagati z djanjom, pa či sam komi nikak nej mogla kaj dobra včiniti, sam si prizadevala, ka sam njemi s prijaznimi pa z lūbezlivimi rečmi olejšala dūšo.

Što je nelūden, čemerasti, on odbija od sebe lūdi, pa takšega človeka potom povsedi grajajo pa ogovarjajo.

So takši lūdje, ki so tak

nečamurnoga obnašanja, ka se njim nišče nešče približati, pa či takši lūdje gučijo, ranijo pa žalijo s svojimi rečmi več, kak včinijo dobro, pa napravijo več žalosti pa bolečin, kak smilenja.

Da so paklavi, pa da jih nišče nemre prenašati ali baratat i njimi, zato so drūgim samo na težavo, pa njim nišče nemre biti po volji, pa njim nišče nemre spraviti veselja.

Reči takših lūdi so nečamurne, zbadajoče, pa nej tolažlive.

Drago dete, lejko delaš izjemo, pa se ne približaš pa ne občūješ s vsakim človekom.

Zdržavli se, či ne veš, ka ščejo, pa ka iščejo pri tebi, pa či misliš, ka si nej varen pred njimi.

Či pa ob priliki moreš s kem gučati, bodi prijazen pa lūden, pa lepo pozvedavli, ka žele? Či je pa to što takši, ka je tvoj podanik, bodi ž njim jako prijazen pa lūbezliv, kak to on tūdi od tebe čaka pa žele.

Čela ne grbači, ne delaj kisiloga obraza, zato ka to vse kaže na trdokorno pa nesmileno dūšo. Tvoj obraz naj bo bole vsigdar jasen pa prijazen, ka bo se tak povsedi kazala dobrotivnost tvojega srca pa lūdnost tvoje dūše.

Dober Bog ne poslūhne prošnje takšega človeka, ki nema smilenja do siromakov.

Lūbezlive, lūdne, prijazne pa tolažlive reči so vrastvo za dūševne pa za telovne rane, pa se nevola našemi bližnjemi včasi zmenša, či njemi človeča lūbav pa prijaznost pride na pomoč.

Či se v tvojem obnašanji ne nahaja nikaj nečamurnoga pa

žalečega, potom bodo žalostni pa nevolni ljudje, ki te obiščejo, šli potolaženi od tebe.

Ali si pa nej sprevidi to pri Bogi, kak čerezred prijazen pa dober je on do tebe, gda njemi ti v samoti, zevsema skrma pa očivesno odkriješ vse svoje nevole pa težave?

Jeli pa, ka je on dober, pa se da pomiriti? To čutiš vsepovsedi, gda ti je na pomoč pa te s svojimi tihimi pa s sladkimi opomini vodi pa spravlja na pravo pot?!

Či boš s svojimi neprijatelji pa nasprotniki vsigdar gučao ljudno pa prijazno, potom se njuvi srdje hitro spremenijo v lübezen, pa si tak z neprijatelov pa z nasprotnikov napraviš prijatele pa dobre lüdi.

Drago moje dete, nej je vseli sabla tisto, s kem se sovražnik lejko premaga pa pridobi, nego prijaznost pa lübezen, zato ka je to najbolše vrastvo, s šterim si pridobimo srce pa lübezen sovražnika.

Či boš zmirom prijazen proti njim, bodo včasi inachiše misli meli od tebe, spoznajo tvojo dobrotljivost, pa bodo te bole poštvivali, kak so te prle.

Či boš do vsakoga lüden, bodo te ešče po smrti nazaj žepeli, ka je znamenje, ka te lübijjo a poštvüjejo. Ne godi se pa tak s tistimi, ki so proti drugim nečamurni, neprijazni pa lagoji.

Drago moje dete, pazi na to, ka boš v svojen guči vsigdar resen pa dostojen, zato ka je to najlepša prijaznost, štero sprejavajajo resne reči pa pazlivo obnašanje.

Tvoje reči so lejko lübežlive, glasiti se pa morejo zato li resno.

Lejko si prijazen, ne smeš pa biti prenizek. Lejko se jemleš z drugimi v guč, ne pa trebe, ka bi postao preveč zavüplivi do njih.

Te prve lastnosti ti spravijo povsedi spoštüvanje, zavolo teh zadnjih lastnosti bodo te pa povsedi odürjavali.

Či boš prijazen, rečlivi, z ednov rečjov či boš lüden, potom te bodo povsedi radi meli pa poštvivali. Či je pa tvoje obnašanje nisiko, pa opazijo na tebi, ka si preveč zavüplivi, potom bodo te zametavali.

Drago moje dete, či ščeš biti lüden pa prijazen, ne misli, ka ti te trebe jezik razprestreti, ka bi vse mogeo povedati drugim, ka ti na srci leži, pa ka bi rad meo duge guče. Oh nej! Malo, nego prijazno pa lübeznivo zgovorjenih reči je zadosta, ka si pridobiš ešče tüdi tiste žnjimi, ki so tvoji sovražniki. Pa kama več dosegneš pri takših, ki se s tebov radi v guč zemejo pa si s tebov radi pogovarjajo!!

Z malimi rečmi se tüdi lejko dosta pove.

Ednoga lüdnoga človek jedina reč zna meti v sebi dosta dobra pa lejko navči druge na jakostno življenje.

Dostojne prijaznosti nemre pa tüdi ne sme grajati nišče, malovredno čevketanje pa lejko grajamo, to je šče naša dužnost.

Tvoja vüsta naj bodo dopadliva pa prijetna, tvoj guč pa naj ho krotek, prijazen pa lübezniv.

Drago dete, to te vči Marija, nasledüj njo!

„Vh.“

Cerkvene novice.

Evangelíčanski pastor (farar) dr. G. Boenig so v Newarki té lepe reči povedali: „Vsaki den se pred našimi očmi porájajo nove ločitve (od vere) novi razkoli i številni razdori. Bog nas neprestano razdvaja, nikdar ne pridemo na pot združjenja i vendar potrebčina notrašnjega zjedinenja vseh krščansko mislečih nej bila nikdar tak občütna. Svetovni položaj nujno zah-teva veliko združeno cerkev. Naše ločitve (protestanti majo do 300 vadhüvanj) so v velikoj meri krive zdašnje svetovne tragedije (nesreče). Kregali smo se za malenkostni razlik volo i zavolo njih se štükali, pri tom smo pa püstili, da so se razrüšile združjenja (organizacije) ljudstva. Či bi bili združeni v ednoj cerkvi, štera bi skrbela samo za božo službo, pre-magala pa düha razdvoja, bi človečanstvo obvarvali nejedne nevole. Svet plava dnes kak v nekoj norosti,

jedino sredstvo i jedino zdravilo je velika katolíčanska cerkev. To je den združjenja cerkvi. Dnes je to mogoče, ka bi optimisti (ki to največ dobra vidijo pri vsem) med nami pred 20 leti ne bili vüпали doseči. Včimo se, da spoznamo i či smo že znali, da znova spoznamo, da nam je katolíčanska cerkev dala može, kak sv. Ambrozija, sv. Augustina, sv. Frančiška (Ferenca) Asiškoga, sv. Ignacija Lojolanskoga. Iznebimo se presodkov i opüstimo malenkostne, vozkosrčne nazore. Ka vidimo dnes? Rimskomi kardinali Mercieri (v Belgiji) smo skažüvali veliko česčenje. Prezbiteri-janci, kongregacionalisti, episkopalc, baptisti, metodisti (to so ratnih protestantovskih ver imena) so tekmovali v poštvüvanji do kardinala. Če pa pogledamo v naše lastne cerkve, je človeki obvüpati. Velika poslopja, štera majo tüdi svojo zgodovino, so popolnoma prazna. Vestnost, poštvüvanje, marljivost: vse to pojemlje; vno go bi se pa lahko včili od mladniško živahne katolíčanske cerkve, predvsem pa lübezen do Kristuša i poštvüvanje do dühovništva. *Velika skrivnost katolíčanske cerkvi je v tom, da svojih navukov ne nikdar spremenila.* Ta cerkev ne nikdar zgübila svoje moči; njena dühovščina je vživala med ljudstvom ugled. Katolíčanska cerkev ne nikdar zgübila düha požrtvovalnosti i je človečoj družbi vsikdar kazala pod naravstvenoga (naturnoga) napredka“.

Pa ne bi ljubili te cerkve, katolíčanci, naše cerkve, od štere tak lepo svedoči evangeličanski dühovnik.

Na vödavanje M. Lista so darüvali v kronah: Martjanska fara 114, Veren Marija, Sobota 20, Zadra-vec Verona, Trnje, 22, N. Renkovci 40, Sömen Ana, D. Bistrica 4, Gelt Bara, Sobota, 8, Horvath Klara, Tör-nišče 20, z Beltinec: Šerüga Matjaš 20, S. J. 2, Balažic Štefan 4, Düh Marija 2, Šerüga Štefan 4, Bernjaš Martin 4, Škafar Mihael 4, Kotrige Olt. Svestva z Črensovske fare 20; z Gradišča: Kolmanko Štefan, Kühar Jožef, Ranko Alojz, Varga Alojz, Pavlinjek Janoš po 10 K, Činč Franc 3, Ranko Franc, Tudjan Treza, Sever Števan, Kos Franc po 4, Horvat Martin 2, Bakan Franc 5, Marič Jožef 6; z Večeslavac: Recek Jožef, Gerbec Janoš, Gjürec Jožef, Čontola Jožef po 4, Šadl Mihael, Mencigar Štefan (Pertoča) po 3; Pintarič Janos, Pozvek Anton, Mencigar Mihael, Koreb Franc po 2 K, Lovrenčec Marija, G. Bistrica 6 K, N. Bogojina 6 K, N. Nedelica 40 K, Cigan Matjaš Žižki 20, N. 3000, Ciglar Marija, Sr. Bistrica 10, † Magdič Ana V Polana 10, Hozjan Manka 5, Gomboc Štefan Krajna 20,

† Tkalec Jožef G Bistrica 40, Kocet Magda, Trnje 20, Tivadar Ivan Chicago 20, † Špolar Jožef i † Raj Ana Črensovci 40, † Prša Pavel Trnje 20, Gonza Anton, G. Bistrica 20, † Gabor Ferenc, Črensovci, 20, Horvat Štefan, 20, Krenos Ivan Beltinci 10, (10 K na Novine) Ros Jozef 4.

Priporočitev.

V svete meše na čast sv. Družini se zroči več oseb iz črensovske, tišinske, törjanske i beltinske färe.

Zahvala.

Iz srca se zahvalim sv. Družini, Srci Jez. Mariji, sv. Jožefi za dobljeno pomoč v duševnih i telovnih potrebčinah. K. Č.

Velki dár ameríkanski slovincov sebeščanskim farnikom je prišeo preminóči tjeđen na pomoč za nazáj spravlanje monstrancije i ciboriuma, ka je peklensko pokolejnje z cérkvi svetoga Sebeščana 14 novembra 1920 leta vneslo. 14 jezero i 700 koron so poslali z tov rečjov, ka ka je potrebno v cérkev, či oblačilo či kajsté, naj se správi, pa či nebi zadosta bilo, ešče več vküper naberéjo i pošlejo. To je se fále vrejdnó delo poleg človečega računa. Eli da je pa to z plemeniti i bogaboječí pobožni src zhájalo, záto so ameríkanski slovinci vrejdní, ka bi je presveto Jezušovo Srcé obilno blagoslavlilo na zemli i v nebesko diko pripelalo na ovom svejti. Najvékša fála ide visiko poštvánomi ameríkanskomi gospon plivánoši Murn Anselmi, ka so v cérkvi oznanoli i svoje farnike oprosilí na smilene dare. Zátem trno velke fále sta vrejdníva Gomboc Ivan i Rogán Miháo, ka sta si té velki trüd zalá, ka sta od hiže do hiže šla prošit, molit, pobírat. Tsi darovníki so pa prevelke fále vrejdní, šterij iména so sledeča: Gomboc Ivan 6 dolarov, Rogan Matjaš, Markač Andraš, Šerüga Karol, Lendvay Fanny po 5 dolarov, Janža Frank 10 dolarov, Kranjec Karol, 3 dolarov, Horvat Jožef, Bedek Mary, Küzmič Jožef, Majer Štefan, Kojek Štefan, Kerec Frank, Ritoper Katí, Sever Frank, Belec Štefani žena po 2 dolara; Dervarič Jožef, Kren Bara, Cör John, Cör Ivan, Korpič Janoš, Domjan Štefan, Mešič Karol, Čuk Marton, Durič Štefan, Gyeček Julija, Gyeček Tereza, Belec Jožef, Zelko Jožef, Šinko Frank, Küzmič Štefan, Novak Ivan, Kerec Jožef, Čantala Frank, Horvat Janoš, Bölec Lina, Dončec Karol, Sukič Štefan, Sukič Adam, Horvat Anton, Lutar Martin, Zelko Ivan, Ferčko Mary, Kerčmar Jožef, Küplen Sandor, Čarni Frank,

Oslaj Jožef, Cör Mihál, Pozvek Mihál, Granfol Anton, Obal Štefan, Piff Rank, Šantavec Mary, Kumin Ilona, Rev. Anselm Murn po 1 dolar; Darüvali po 75 centov: Lopert Jožef, Rogač Matjas 1.50, Darüvali po 50 centov: Ružič Ana, Pintarič Frank, Dončec Frank, Hajdinjak Lajos Havžar Mihál, Ritoper Šandor, Jevšar George, Horvat Matjaš, Bagar Štefan, Domjan Alajos, Petič Ivan, Črnko Terez, Done Tereza, Terbarič Štefan, Kücan Šandor, Škerlak Etelka, Hajdinjak Štefan, Čarni Jožef, Žilavec Janos, Lešoša Frank, Domitriec Marton, Bočkaj Janoš, Malačič Fanny; Kücan Mary 30 centov; Horvat Julija, Oslaj Jožef, Gregörec Andras, sakši 25 cent. To je 17 dnéva apríla mejseca v cérkvi po predgi gorprečteto. Za tem so pa oznanene bilé ameríkanske svete meše za darovníke i pokojne. Ameríkanski slovinci so za istino lejpa žíva pelda za vse krščenike.

Na zvon za sebeščansko cerkev so darüvali Klekl Jožef bivši sebeščanski plivanoš 1000 koron i na zidanje cerkve pri sv. Jürji ravno teliko.

Lourska ozdravljenja.

Pred par leti je bilo veliko spravišče v Parizi. Na tom spravišči so bili nazoči na čüdovitén način ozdravljeni betežnicje v Lourdi, nadale imenitni zdravnicje pa vučenjacje, da bi na podlagi znanosti razjasnili ta čüdovitna ozdravljenja. Pri toj priliki je urednik službenoga lourskoga cerkvenoga lista, doktor Vander Elst Robert, razlagao želodčni beteg treh žensek, štere so vse nahitroma ozdravile, či ravno ka je bio njüv beteg nevaren rak, pa je dokazao te vučenjak, ka ta ozdravljenja zdravniška znanost nemre razjasniti, nego so se zgodila ta ozdravljenja po čüdovitnoj poti. Vse tri betežnice so večkrat vün metale hrano, štero so zavžile, ali pa krv. Rouks Armandina je več 15 mesecov vsaki den vün metala. Demary Marta ravno tak 6 mesecov. Herault Žüžana je v 7 mesecaj zgübila 14 kil na žmečavi tela. Ta zadnja betežnica je v zadnjih 6 mesecaj svojega betega nej mogla nikaj drügo zavžiti, samo vsaki den eden deciliter mleka. Pa ešče en del

toga je vsaki den skrvjov vred vün zmetala. Zdravnicje so od vseh treh betežnic pravili, ka v kratkom časi merjejo. Rodbina Herault Žüžane je nej štela dovoliti, ka bi betežnica potüvala v Lour; so pravili ka je to tak zaman. Demari Marti so na potüvanji mogli podeliti svestva za mirajoče, tak slaba pa nevolna je bila. Nanč je nej znala, či je v Lourdi, gda je ta prišla, so jo prečestili, zato ka je bila že v nezavesti.

Ozdravljenje teh treh betežnic se je zgodilo etak: Rouks Armandino so namočili v zavretino, štera se nahaja poleg lourske votline. Med tem je dvakrat skričala: „Jaj, da me boli!“ Zátem njoj je pa preminola vsa bolečina pa vömetanje, pa se je nigar več nej ponovilo (zelenje.) Ešče tisti den je že dosta hrane zavžila: sočivje pa meso tüdi, ka je že njeni žalodec več mesecov nej mogeo prenašati. Od toga ozdravljenja — tak pravi urednik — je že preteklo 15 mesecov, pa je ženska v tom časi 18 kil pridobila na žmečavi tela.

Demari Marto so tüdi namočili v vodo. Gda so jo namočili, je bila povsem brezčütna do mrzle vode. Zátem je občütíla kratko, nego jako veliko bolečino, štera njoj je sprehodila celo telo. Zátem se je včasi počütíla zevsema dobro pa je bila zdrava. Ešče tisti den je lejko zavžila vnogo hrane, pa je žalodec vse prabavo. Bolečine pa vünmetanje je zevsema preišlo. Ta betežnica je v enom meseci pridobila 12 kil na žmečavi tela.

Herault Žüžano so zaman nesli k lourskoj vretini. Njoj je nikaj nej pomagalo, ka so jo tam zmočili. Zátem so jo nezavestno nesli k prošeciji dneva 4 okt. 1908. Gda je dühovnik prišeo do nje z Oltarskim svestvom, so mislili tisti, ki so poleg nje bili, ka je zadnjikrat zdejnola, pa so njoj šteli pokriti obraz, šteri se je že vido mrtev. V tom megnjenji se je dühovnik obrno prti njoj pa jo je blagoslovo svestvom. Betežnica je zdaj dobila grozne bole-

čine, pa njoj je postalo težko. Prošecija je šla naprej, betežnica je pa začnola vno go krvi vünmetati.

S krvjov je poškopila ešče edno tisto osebo, štera jo je pomagala nositi. Sledkar je vünmetanje henjalo, je betežnica sama stanola pa je bila zdrava. Ešče tisti den je že lejko jela vse, ka so pred njo djali, pa njoj je nej bilo več težko. Po večerji je šla v votlino pa se je vdeležila večerašnje prošecije, v šteroj prošeciji pohajajo verniki z gorečimi svečami pa s spevanjem Marijanskih pesmi prostore pred lourskov cerkvov.

Urednik Vander Elst je dokazao, ka se ta ozdravljenja ne dajo razjasniti z zdravniškov vüčenostjov pa tudi ovači nikak nej. Zato pa moremo priznati, ka so se ta ozdravljenja zgodila po čüdi. Njegove trditve je jako podpirala nazočnost teh treh žensek, štere so tak čüdovitno ozdravile. Zanimivo je tudi, ka gda je Heraült Žüžana prišla po svojem naglom ozdravljenji v zdravniško pisarno, štera se nahaja blüzi lourske cerkvi, je eden Angležki zdravnik — ki se je nahajao ravno v pisarni, pa šteri je jako žalüvao svoje dete, štero njemi je eden den prle mrlo, zato ka je nej vervao, ka bi je na ovom sveti znova vido, — je te zdravnik do srca genjeni pravo: „Bormeč pa je Bog v nebesaj!“ „Vh.“

Marijini častivci z vladarskih hiž.

1. Angležki kral Ede je v svojih mladih letaj kak trononaslednik bio strasten igralec. Ednok je igrao z ednim vojaškim častnikom pod ednov üticov. Med igranjom je samo ednok hitro stano, pa tak da bi ga kakša skrivnostna moč vlekla na prosto, je šo z üdice. Ko naj je stopo par stopajov naprej, pa se je že podrta streha ravno ober njegovoga stoliča. „Življenje mi je rešila nebeska Mati!“ je pravo pa

je dao v spomin na te dogodek zozidati lepo cerkev na čast prečistoj Devici Mariji.

2. Pobožna mati krala I. Ferdinanda je šla vsako soboto s svojimi hčerami pa s celov družinov k štirinajsterim Marijinim podobam, štere se nahajajo poleg mesta Gradec. Gda so prišli ta, so šli vsi dol s kočüj pa so peški šli od edne podobe do druge pa prepevali lavretanske litanije.

3. Žena toskanskoga nadvojvodo, je vsako leto šla na božo pot v lovretansko hižico, je na sred cerkvi dol pokleknola pa dolgo molila. Darüvala je tudi cerkvi z dragimi kamili okinčeno Marijino podobo. Z te bože poti — kak je to večkrat pravila — se je povrnola vseli z novimi močmi, vsa premlajena.

4. Sv. Henrik casar je meo to lepo navado, ka gda je pohodo kakše mesto, je vsele najprle šo v cerkev, najraj k oltari ali podobi nebeske Matere Bože.

5. Polska nadvojvodinja, sv. Hedvika, je zlato podobo svete Dovece nosila v prgišči, pa jo je pogostoma poglejüvala, naj bi sprosila od nebeske Matere blagoslov, moč pa milost, ka bi jo kem popolnejše mogla nasledüvati. Gda je bila na smrtnoj posteli, je tak močno držala v roki Marijino podobico, ka so njoj je po smrti nikak nej mogli vzeti z rok, pa so trije njeni prsti š šterimi je podobico držala, ešče 25 let po njej smrti ostali črstvi.

6. Velki Karol je meo vsigdar Marijin kep obešeni na prsaj; II. Filip je na prstani meo podobo Matere bože; pobožen casar Ludovik je tudi zmirom meo malo Marijino podobo pri sebi, pa je večkrat ešče med lovinov poklekno pa zročo svojo državo i narode v Marijino varstvo.

7. Francoski kral Robert je na rojstni den sv. Device nastavo od naše Lübe Gospe imenüvani zvezdnati red, šteroga kotrige so mogli biti samo plemenitaše, kral je pa bio vseli njüv redovni predstojnik. Namen toga društva je bio, naj bi davali Bogi dostoj

no hvalo za lepo zvezdo zveličanstva, za devico Marijo. Vsaki den so zmolili sveti rožni venec pa druge pobožne molitve.

Čüdotvorno nebesko vrastvo.

V ednom kraji se je pripe-tilo, ka je toča pobila vse ove gorice, samo edne so ostale nepobite. Nevoščeni sosedge so gospodari teh goric očinjali, ka je rekši šatringo delao, pa je zato toča nej pobila njegovih goric. Te vrli gospodar njim je pa kazao na švisla svoje viničarije, gde je viso kep Matere Bože, pa njim je etak pravo: „Vidite, to je tisto čüdotvorno nebesko vrastvo, štero mi je občüvalo gorice!“ Babjeverni sosedge so bili osramočeni pa so püstili pri miri toga vrloga pa pobožnoga gospodara.

Lepa smrt matere jo je pripravila, ka je postala katoličanka.

Edna deklina, štera se je narodila z mešanoga zakona na Pruskom, je mogla nasledüvati vero svojega oče, ki je bio protestant. Gda je toj deklčki mrla mati, štera je bila katoličanka, pa jo je ona vidla, kak lepo leži v drevi pa ma v rokaj rožni venec, je etak pravila:

— Gda dopunim leta, pa slobodno včinim, ka bo mi vola, te za pravo istino postanem jaz tudi katoličanka, zato ka jaz tudi ščem biti tiste vere, štera ma tudi nebesko Mater, pa jo tak časti, kak jo je častila moja draga mati!

Samo od svoje nebeske Matere ščem čüti.

V zgodovini katoličanske cerkvi na Japonskom piše Kraset, ka je kral Omura, ki je svojim lüstvom prestopo v katoličansko vero, gda je na smrtnoj posteli ležao, pa njemi je minister pod vüho šepeto, naj njemi pove, ka je določo za svojiva vojvodskiva sinü, pravo eta:

— Ka je meni briga zdaj za mojiva sinü, vej sam vam že povedao, ka zdaj že samo od svoje nebeske matere pa od njenoga božega Sinü želem čüti.

Nato je spregovoro imeni Jezüši Marija pa je zdejno svojo plemenito düšo.

Tisk: E. Balkanji Doinja Lendava.